

Трета глава

НЕРВИ

В междучасието Славчо набързо стана и нашляпа двете горещящи се противнички на Емо. Неговият съсед по чин седеше тихо и мирно на мястото си и се правеше, че нищо не забелязва.

- Какво искаш, бе, идиот! – изкрещя Исата на Славчо.

- Дивак! – изпищя Мерито.

- Я да млъквате! Я да млъквате, че не знам! – закани им се Славчо.

- Ей, Славчо, не закачай Светиците че ще станеш прекален светец – извика Райчо. – Пък нали знаеш. Прекаленият светец и богу не е драг. Това е между другото. Най-вече си пази ръцете. Да не се изцапаш. Нали ме разбираш?

- Разбирам те. Но тези двечките не знам дали разбират и двама ни.

- Ами тогава им обясни някои по-съществени моменти от "Правилника".

- Да. Че трябва да спазват дисциплината в час и да не говорят. Освен това, трябва да се държат вежливо със съучениците си и да не ги нагрубяват. Още, длъжни са да ходят униформени, а не цивилни, и най-вече не трябва да влизат през прозорците, а през входа.

- Тези много и много неща изглежда не са били известни на нашите две съученички.

- Бе, защo се занимавате с тях? – извика Иванчо и започна да ги замеря с тебешир. Румен го удари с гъбата за дъската и се завърза двубой между двамата.

Настроението в класа се повиши. Захвърчаха тебешири, учебници, чанти, а Мерито и Искра, разплакани, напуснаха полесражението.

- Не мога да ги понасям тези идиоти! – хлипаше Исата.

- Ще ги накарам да ми целуват краката! – цялата потънала в сълзи, крещеше Мерито. Те, и двете, продължаваха да плачат, но не от физическа болка, а от злоба и мъка, че не са постигнали нищо с напразните си клюки.

Марина се настани на чина до Емо и усмихната му каза:

- Снощи ти предвиждаше тези неща.

- Предвидих ги. Но това не е всичко. Те ще продължат започнатото от тях. Пази се и ти.

- Защо?

- Не знам, но те са си наумили нещо, от което никой не може да ги разубеди.

- На мен пък какво ще ми направят?

- Нищо особено. Ако не ти издържат нервите, тогава може би ще им откриеш пътя за действие.

- А нима те знаят нещо за нас?

- Предполагат само. Но това им е достатъчно да си отмъстят и на теб, макар че с нищо не си им попречила.

- Напротив. Преча им. И ще се радвам, затова че им преча. И ще им преча. Ще им преча!

- Само че спокойно, Марина.

- Емо!

- Не, не се поддавай на първичните си чувства.

- Вече започвам да те разбирам, Емо. И много съжалявам за вчера.

- Не, не бива да съжаляваш.

- Защо, да не би да се отказваш от думите си?

- Аз? Никога. Никога, Марина.

- А онази деветокласничка?

- Марина!

- Не, аз нищо лошо не съм си помислила.

- Затова, прави се, че не ни и забелязваш, когато сме заедно. Колкото и да ми е жал, но това момиченце ще послужи за въдица, на която ще се хванат и Елито, и Искра, и Мерито.

- А защо Елито?

- Бъдещето ще покаже. Но знай, казвам го единствено на теб. Когато съм казал нещо, ще удържа на думата си докрай.

С тези думи Емо стана и се запъти към коридора. На вратата едва не се сблъска с новата си познайница.

- Емо, здравей! – извика весело тя.

- Здравсти.

- Тъкмо тръгнах да те търся.

- Много се радвам.

- Ах, така ли?

- Да.

- Знаеш ли? На всички, които са ги върнали от входа през чистката, им писаха по едно неизвинено. Слава богу, че не бях между тях. И то благодарение на теб.

- Радвам се, че е благодарение на мен.

- Ние можем да бъдем добри приятели.

- Приятно ми е. Емил.

- И на мен ми е приятно. Галя.

- Значи се издаде сама.

- Заради приятелството си заслужава.
 - Добре, Галя. Ще дойдеш ли с мен на кино следобед?
 - Ако се измъкна от къщи.
 - Ще трябва. Заради приятелството ни.
 - Ще дойда!
 - Ти си добро момиче.
 - Защо?
 - Защото сме приятели.
 - А ако не бяхме?
 - Пак щеше да бъдеш. Затова сме и приятели.
 - Емо, ти също си добро момче! Бих искала да те обичам. И може би те обичам.
 - Но само като приятел. Не забравяй това.
 - Добре, Емо. Няма да забравя! Сега трябва да вървя в кабинета по химия. Ужас! А следобед в колко часа ще се срещнем?
 - В три и половина пред кино “Свобода”.
 - Непременно ще дойда.
- И целият им разговор беше чул от Искра и Мерито...